

sjeför, bopel Innherredsvegen 74, Trondheim, avgir følgende erklæring under vitneansvar.

Jeg ble arrestert 12. mai 1945 kl. 22,30 av svenske-soldater og ble innbrakt på Trondheim Politikammer. Jeg ble først stillet opp på hovedtrappen, fotografert og presentert for folkemassen. Deretter måtte jeg gå i spissret mellom heimefronten og ned til cella. Der ble jeg visitert og det ble fratatt meg ektezingen, penger og andre gjenstander, alt gikk i heimefrontfolkene lomser. Håndjern ble satt på meg og straks etter ble jeg ført til Vollan. Ved ankomsten ved ca. 24. tia, ble jeg mottatt av bror av fengselsbetjent Sjarne Eriksen. Han bar fengselsuniform, og vedk. skjelte meg ut for torturist, angiver m.v. Så ble jeg satt inn på celle 4, og ved innsettelsen slo Eriksen meg, et slag i underlivet med knyttet hånd, så et under haken, hvoretter jeg svimte av. Under denne behandling var jeg lenket. Øyenvitner til dette kan nevnes fiskhandler C.O.Dahl, Trondheim. Mine collekamerater var Kåre Hovin, Sle Rygg, Ottar Ruft, Arvid Olsen, Ulstadløkvegen 15, Trondheim, og Kristian Gulliksen, Weidemannsveg 48, Trondheim. Vi satt i cella ca. 1 måned uten at vi fikk anledning til å vaske eller barbere oss. Istedenfor vanlig lufting ble Rygg, Hovin og jeg tatt ut til ekstra straffeeksersis. Det var svensksoldatene som førte kommandoen. Da vi ikke klarte anstrengelsene lenger, ble vi slått og sparket. En dag jeg hadde besök av min hustru i ca. 5 min. kom soldatene etterpå og sa til meg at på grunn av dette, skulle jeg få en halv times straffeeksersis. Etter ca. 20 min. forløp var jeg helt utkjört og falt så sammen og ble liggende på marken. Jeg ble så i denne tilstand flere ganger sparket i skrittet.

Andre ganger ble jeg hentet ut av graver Arntzen som ga vaktene ordre om avstraffelse og han overvar selv behandlingen. Det hendte også at vi ble stillet opp mot veggen, for, som det ble sagt, skulle skytes. Flere skudd ble deretter avfyrt rundt meg.

En dag måtte Rygg, Hovin, Mathisen, og jeg utføre straffe arbeide i bakgården. Dette foregikk med stadige goværskudd etter våre bein. Bl. de som førte an dette, var Eriksen, bror av betj. Sjarne Eriksen.

Maten ble servert oss av kriminalfanger og da la jeg spesielt merke til ledal Andersen. Dette på grunn av at han slengte maten gjennom luken så den havnet på gulvet, og derfra måtte vi plukke den opp. En ved navn Ellefsen kom gjentatte ganger og sa at vi skulle skytes.

Ute på gangen hørte vi ofte vaktene diskutere at flere fanger måtte skytes. Av navn som da ble nevnt, husker jeg bl. e. banksjef Bergan, direktör Oyen, banksjef Prahl-Petersen og forrettsmann Karow. Ved samme anledning var det snakk om hvor mange likkister som trengtes og malne av disse. For meg hörtes det ut som om fanger førtes ut i gården, deretter syntes jeg å kunne høre kommandorop som "legg an og fyr". Jeg hörte ved flere anledninger en mann skrike høyt om hjelp og at "dem skyter". Jeg fikk senere vite at det var direktör Oyen.

En dag så jeg de kvinnelige fanger ble utsatt for straffegymnastikk i gården. En kvinne som var gravid, gjorde oppmerksom på dette for vaktene, men fikk som svar at hun måtte hoppe ekstra høyt, s. ville det sikkert løene bedre. Jeg antar denne kvinne var frk. Brit Rinje og hun var spilig svanger da hun gikk i sin 7 måned. Flere kvinner utbröt også i krampegråt. Alt dette overvar graver Arntzen uten å gjøre det minste for å gripe inn. Jeg hörte også mine medfanger at en gang kvinnene badet, bröt vaktene seg

inn til dem. Jeg hørte også gjentatte ganger at vaktene brukte de verste uttrykk overfor kvinnene slik som horer og det som verre var.

En gang jeg ble uttatt sammen med flere andre for å arbeide i Dr. Sands veg i Krigskommissariatet under ledelse av svenskesoldat. Til stede der oppe var også en löytnant Leif Wiktil, Frosta, tidl. lensmannsbetjent.

Kåre Ekånes, f.t. Innherad Fangeleir, og jeg ble utskilt fra de andre, for vi var frontkjempere og skulle derfor få ekstra tungt arbeide. Vi ble satt til å kjøre sand i en stor trillebår opp en bratt kneik. Båren hadde et ekstra smalt hjul og det sank derfor dypt i den løse jord. Det var helt umulig for oss å kjøre en full lastet bære, men soldatene øste da båren full og truet med å skyte hvis vi ikke arbeidet videre.. Under de største anstrengelser holdt vi på og da middagen kom var vi helt segneferdig. Også om ettermiddagen måtte vi utføre det sammen.

En annen gang måtte vi arbeide ved sykehuset, Olav Kyrres gt. 1. Der ble vi satt til å bære svære tømmerstokker, men istedenfor å være to eller flere på stokken måtte vi klare den alene. På dette arbeidet slet jeg meg fordervet. Hver gang vi skulle hente nye stokker, ble vi plaget til å løpe. Til slutt var jeg så utslitt at jeg nektet å gjøre mere. En maskinpistol ble gjort skyteklar, og jeg ba dem skyte så at det en gang ble slutt på denne tortureringen, men jeg ble satt til et annet lettere arbeide.

Jeg husker den dagen Arvid Olsen ble satt inn i vår celle. Han var fryktelig behandlet. Flere tenner i overmunnen var utslått, begge øynene igjentrykket, leppene kløvet og blødet randt fra sår i hodet. Etter det jeg fikk høre, hadde han blitt torturert i bilen da han ble kjørt fra Trondheim Politikammer til Lademoen Politistasjon.